

שי"ח אהרן

פרשת: יתרו
גליון: קע"ה

שי"ח הפרשה

יח.א וישמע יתרו כהן מדין חותן משה.

פרש רש"י: "יתרו - שבע שמות נקראו לו... יתרו, על שם שיתר פרשה אחת בתורה (להלן פסוק כא') ואתה תחזה". שואל האדמו"ר מגור החדושי הר"ם זצ"ל: הפרשה שיתרו יתרו לא מתחילה מ"ואתה תחזה", אלא כמה פסוקים לפני כן, באמרו למשה: "לא טוב הדבר אשר אתה עשה". מדוע אומר רש"י שזו פרשת "ואתה תחזה"? אומר החדושי הר"ם דבר יקר: להגיד ביקורת, מה לא טוב – זה לא נקרא שיתר פרשה בתורה. "יתר פרשה" זה להגיד מה כן לעשות! מ"ואתה תחזה" מתחיל יתור הפרשה אחת בתורה. מן הסתם היו למשה רבנו 'עצות זאגער'ס' מהבקר עד הלילה, ואף אחד לא זכה שהעצה שלו התקבלה, ושתתיתר פרשה אחת בתורה. יח ט. ויחד יתרו. רש"י כותב כאן גר עד עשרה דורות אל תבזה גוי בפניו. יש לעיין מהו השיעור הזה של עד עשרה דורות שמצינו בהרבה מקומות בש"ס לגבי גרים? וי"ל דהנה מצינו בירושלמי דבריה בטלה בשיעור של תתק"ס והנה בכל אדם שותפים ביצירתו אביו ואמו חצי חצי. ובדור השני יש בו רבע מכל אחד, ובדור השלישי שמינית, וברביעי אחד מטז'. ובחמישי אחד מלב'. בשישי אחד מסד'. ובשביעי אחד מקכח'. ובשמיני אחד מרנו', ובתשיעי אחד מתקיב' נמצא שאדם בצאצא של דור עשירי שלו יש בו יותר מאלף וכד' חלקים, שהוא כבר שיעור ביטול בריה, וא"א ליחס אותו כלל לדור עשירי לפניו. ולכן גר עד עשרה דורות עדיין יש לו איזה זיקה לסב סבו, משא"כ אחר עשרה דורות בטלה לגמרי כל הזיקה. יח.ג יבא אהרן וכל זקני ישראל לאכול לחם עם חתן משה לפני האלוקים.

שמעתי בשם אאמו"ר שהגה"ק מהר"ש מבעלזא זצ"ל אמר הטעם שמשה לא אכל עמהם רק עמד ומשמש כמ"ש רש"י, מפני שנאמר 'יהי ממחרת' פירש רש"י ממחרת יום הכיפורים, ואם כן הסעודה היה ביום הכיפורים כמו שהקשה הרמב"ן ואף על פי כן אכלו מפני שעדיין לא נצטוו על יום הכיפורים, ואף דכבר ניתנה תורה, מכל מקום משה רבינו לא אמר לישראל עד שצוה לו הקב"ה לאמר להם, והוא כבר ידע ממצות יום הכיפורים שקיבל כל התורה בהר סיני משום הכי לא אכל עמהם, עכ"ד הק'

יח.כ והודעת להם את הדרך ילכו בה.

איתא בחז"ל (בבא מציעא ל:): 'את הדרך ילכו בה' זו ביקור חולים. יום אחד נזדמנו הרה"ק ר' פנחס מקוריץ, והרה"ק ר' יעקב שמשון משיפטיווקה לעיר אחת, ובאה לפנייה אשה בבכיה גדולה, כי בנה חולה אנוש ונוטה למות והפצירה בהם שילכו לבקרו. הלכו שני הצדיקים וביקרו את החולה, ישבו אצלו שעה קלה ואחר קמו

שי"ח ההלכה

שאלה: לפנינו שאלה שהתעוררה אצל איש עסקים חרדי: במהלך מסע עסקים באירופה, הגעתי לנמל התעופה באיחור, רצתי כדי להספיק לעלות למטוס טרם ההמראה, ותוך כדי הריצה חלפתי בסמוך לחנות מתנות וכלי נוי, ושלא במתכוון פגעתי באגרטל יקר שניצב בפתח החנות. האגרטל התנפץ לרסיסים, והמוכר הגוי יצא לעברי בזעם... מחירו של האגרטל היה מאה יורו. שלפתי מיד את הסכום, ומסרתיו לידי הגוי, תוך כדי שביקשתי את סליחתו. אך הגוי עצר אותי מלהמשיך בדרכי בכעס, ואמר: "אתה לא הולך לשום מקום, מיד אביא לך מטאטא כדי שתנקה את כל השברים, עד הרסיס האחרון!". השבתי לו בנימוס: "יש לך עובדים בחנות שיכולים לנקות, ומלבד זאת יש בנמל התעופה עובדי נקיון שזהו תפקידם, סלח לי, אבל אני פשוט נחפז מאוד להספיק לטיסה שעומדת להמריא... הגוי לא נרגע: "אתה פשעת ושרבת – אתה מנקה! ואם לא – אקים קול צעקה, שכולם יראו כיצד מתנהג יהודי דתי...". האם יש לחשוש לחילול ה' ולציית לגוי, או שמא דרישתו אינה מוצדקת, ואין להתחשב בה?

תשובה: מסופר בגמרא (סנהדרין צא:), שבאו מצרים לדון עם ישראל לפני אלכסנדר מוקדון, ואמרו: מסופר בתורה שאבותינו המצרים השאלו לבני ישראל כלי כסף וזהב, אך לעולם לא החזירו אותם, ולכן עליכם להחזיר לנו את שווים! השיב להם יהודי בשם גביהא בן פסיסא: כתוב גם ששעבדתם את אבותינו שנים רבות בעבודת פרך ללא תמורה, ואם כן מגיע לנו שכר עבודה על כך. ישבו וחישובו, ומצאו שעבור מאה שנות עבודת פרך, השכר הוא כשוויה של ארץ מצרים כולה! ובני ישראל השתעבדו הרבה יותר מכך. מששמעו מצרים את תשובתו, ברחו להם! אבל האם לא היה חשש של חילול ה', בכך שעם ישראל הערימו על המצרים, ואמרו שישוּבו בעוד שלושת ימים וישיבו את רכושם? אלא שמצרים היו חייבים מן הדין לשלם לבני ישראל, הרבה מעבר לשווים של הכלים אלו, וכל תביעתם לממון מישראל, אינה אלא הבל ורשעות, ובוודאי שהיה מותר על פי דין לנהוג כך. כעין זה נאמר: אין בדרישתו של המוכר הגוי שום הגיון וצדק, וכולה נובעת משנאת יהודים, ולכן אין כאן כלל חילול ה'

משל ונמשל

משל לכת של כפריים שסקלו חצר המלך באבנים ועפרו בעפר, ויבואו עבדי המלך ונתנום אל בית הכלא אל בור תחתיות, והנה החכמים שבהם אמרו מדוע נתנו אל הבור? ויבואו ויגידו אל המלך דבריהם כי אלו האבנים כולם אבנים טובות המה, נלטשם עד שיזהרו כזוהר הרקיע וכעצם השמים לטוהר, ויאמר המלך כדבריכם כן תעשו, ויעשו כן. ויקבעם המלך במלבושי ובכתרו, ותהי לו לכבוד גדול ולעושר רב, וינשא את האנשים האלו לוטשי האבנים על כל השרים אשר אתו. ויבואו גם האחרים לפני המלך ויאמרו גם אנחנו זרקנו אבנים, ואם אז לא חכמנו ללטשם ולהצהירם, מ"מ הלא חכמינו לטשו הכל גם שלנו גם שלהם, ולא עוד אלא אבנים שזרקנו גדולים היו משלהם, והרי אבינו קבועים בכתר ובכיסאך ואיך לא נטול שכר עליהם? ויטיבו דבריהם בעיני המלך ויתן להם שכר רב ג"כ, אך לא כמו הראשונים.

והנמשל כי החוטאים המה הפוגמים הזורקים אבנים ועפר לחצר מלכו של עולם ית"ש, וכל ישראל ערבים זה בזה, והיה כי יבואו חסידי בני עמנו וישובו אל ה' המה מהפכים החטאים של כל ישראל לזכיות, עד שיקבעו בכתרו ית"ש ויוחקקו על כסא כבודו ויצויירו על מלבושו, ומלאכי מעלה יראו ויתמהו, וע"ז כתיב (תהלים ק"ב) "כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו" פירוש, שיעשו רצון וחסן מן האבנים ועפר אשר סקלו, ועי"ז "וייראו גוים את שם ה' וכל מלכי הארץ את כבודך", והנה חלף זאת יעלה ה' את חסידיו מבור תחתיות ויגביה כיסאם ממלאכי השרת. אך דלת העם אשר לא לטשו ולא הפכו מעשיהם לזכיות ע"י תורה ותשובה כראוי, מ"מ באים הם בטענה הלא אנחנו חטאנו יותר מן החסידים, ונהי שלא הפכנום לזכיות מ"מ חסידינו הפכום לזכיות, ונקבעו בכתרך ונתכבדנו על ידינו ולמה נגרע? חהו שאמר דוד המלך ע"ה "זכרני ה' ברצון עמך וגו'" לראות לכל הפחות בטובת בחיריך, שהרי עכ"פ חטאנו עם אבותינו כי בענין החטא אנחנו שווים לאבותינו החסידים, ע"ד אבי אבי רכב ישראל, ויותר מהם כי העוינו והרשענו לכן מגיע לנו שכר ג"כ.

ללכת. בצאתם אמר רבי פנחס מקוריץ לחולה, הנה קיימנו בך מצות ביקור חולים, ועתה עליך לקיים מצוות לוי אורחים. מיד הרגיש החולה את כוחותיו חוזרים אליו, וירד ברגליו מן המטה ללוות את האורחים הצדיקים, וכיון שירד מערש דוי שוב לא עלה.

י.ח.כ והודעת להם את הדרך.

בית חייהם את הדרך זו גמילות חסדים אשר יעשון זו לפנים משורת הדין (בבא קמא ק). ביאר החפץ חיים שיתרו אמר למשה: כדי למנוע לחץ עצום של דין ומשפט, לא מספיק להוסיף עוד בתי דינים, כי ככל שיתרבה העם יצטרכו יותר בתי דין, וכשרוצים להציל מדינה מגנבים, לא יועיל מה שיוסיפו בתי סוהר, אלא צריך לטפל בשורש, לחנך את הנוער שלא יגיעו לגניבה, ולכן הודע להם "הדרך" זו גמילות חסדים "אשר יעשון" זו לפנים משורת הדין, ואז לא יהא לחץ על בתי הדין. כי דרך זו מונע מחלוקת ומונע כל ויכוח.

י.ח.כג על מקומו יבוא בשלום

לידיעתו של הגאון רבי חיים מוואלוז'ין הגיע מקרה של שלום בית שהופר טרח הגאון והגיע אל בני הזוג, שמע את טענותיהם, דיבר על לבם וניסה להשכין שלום. זה החזיק מעמד יום ויומיים, ולאחר מכן שוב פרצה המחלוקת, ושוב הגיע הגר"ח וישב במשך זמן רב לשמוע את הטענות. תלמידיו ניסו להניאו מכך. "איך זה לפי כבודו של רבנו. נענה הגר"ח ואמר: "בגמרא (יומא נג:) אמרו חז"ל 'המתפלל צריך שיפסיע שלש פסיעות לאחוריו, ואחר כך ייתן שלום. לפעמים כדי לעשות שלום מוכרחים לפסוע לאחור, וההלכה היא שלאחר המתנה מסוימת יש לשוב למקום הראשון - אחרי זמן מה חוזרים למקום ונוכחים לדעת שלא אירע כל ביזיון"

י.ט.ב השמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו כל הנוגע בהר מות יומת.

כתב החפץ חיים: ומה אם הר שאין בו דעת ואינו מרגיש כלום, מכל מקום נתקדש על ידי קבלת התורה, עד שהזהרו כל ישראל מלנגוע בקצהו, קל וחומר למי שנוגע ופוגע בכבודו של תלמיד חכם, שלמד את התורה גופה, ושיש בו דעת ומרגיש העלבון, על אחת כמה וכמה שהנוגע בו כנוגע בבבת עינו. פעם הגיע אחד מבני עיריית ליברפול לפני רב העיר הגאון הרב פלוטניק ז"ל והתאונן על גודל הצרה שניחתה בביתו כי בתו סתתה מדרך הישר והתיידדה עם גוי ובדעתה לבוא עמו בקשרי חיתון רח"ל. בכה האיש לפניו שיואל לדבר על לבה ולהניאה ממעשיה. הרב ניסה לעורר את הנערה בדברי נועם וכיבושין. אך היא הקשתה עורפה ולא אבתה לשמוע ונשארה איתנה בדעתה הקלוקלת. כשנפגש האב המסכן, לאחר מכן, עם הרב, החל האב לצעוק ולגדף את הרב על כך שלא הצליח במשימתו ומרוב כעסו פלט מפיו שעכשיו הוא רואה שבאמת אין שום תועלת מן הרבנים... כששמע הרב את גידופיו, השיבו בנחת

בדברים הבאים:

אמשול לך משל למה הדבר דומה, לרופא גדול ומפורסם שעשה דרכו לעיר גדולה, ובדרך הילוכו עבר ביער, פתאום התנפלו עליו שודדים ושדדו את כספו ואת תרמיל הרפואות שנשא עמו. כשפתחו השודדים את התיק, ראו שאין שם כלום זולת כמה עשבים פשוטים. ושפכו את תכולת התיק לאשפה. כשהגיע הרופא לעיר, צבאו על פתחו המון העם כדי למצוא מזור ותרופה לחולים. בין הבאים הגיע אדם עם בתו החולה במחלה מסוכנת ורוב רופאי העיר נתיאשו מלרפאותה. הכיר בו הרופא שהוא אחד השודדים שהתנפלו עליו בדרכו. אמר לו: שוטה שכמותך, הרי היו לי בתיקי כמה עשבים שבהם הייתי מכין תרופה לבתך, אבל מה אעשה ואתה בידך זרקת את עשבי המרפה לאשפה, והפסדת לעצמך שאינני יכול לעזור לך. פרץ האיש בבכי מר על שבמו ידיו השחית את התקוה האחרונה שהיתה לבתו החולה. הנמשל כלפיך - אמר הרב לאב הרגזן- כך נראים האנשים שכל ימיהם מזלזלים הם בכבוד הרבנים ואומרים עליהם שאינם שוים להועיל, וכך מטיפים בביתם ומחדירים בבני הבית חיצו רעל ושנאה על הרבנים וגדולי התורה, ובכל הזדמנות עושים אותם ללעג ולקלס בעיני בני הבית, ואינם מבינים שבכך מאבדים את תקותם האחרונה הצלת בני ביתם מכליון רוחני, כי מכיון שהורגלו לזלזל ברבנים, שוב אינם שומעים מהם כל תוכחה, ומקשים עורפם להמשיך בדרכם הנלוזה.

י.ט.ג ומשה עלה אל האלהים.

דרשו חז"ל, שכשעלה משה למרום לקבל את התורה, בקשו מלאכי השרת להשאיר את התורה בשמים, ולא הסכימו לתת אותה ביד משה, עד שהוכיח להם משה שהמצוות הכתובות בתורה מתאימות לבני האדם ולא למלאכים (שבת פח עמוד ב) נשאלת השאלה, וכי לא ידעו המלאכים קודם מעצמם, שהתורה אינה מתאימה להם?! מבאר המגיד מדובנא: משל לרב גדול בתורה, שמפאת זקנותו התקשה להנהיג את הרבנות בעירו הגדולה. טכסו אנשי עירו עצה, לחפש עבור רבם עיר קטנה שאנשיה מעטים, שאותה יצליח רבם להנהיג. כעבור זמן נמצאה העיר, ונתרצה הרב לעבור לשם בהגיע משלחת אנשי העיר הקטנה להקביל את פני הרב, דחום אנשי העיר הגדולה, ולא נתנו לרבם ללכת עמהם, שאלו אנשי העיר הקטנה בתמיהה: "מדוע אינכם מאפשרים לרב לבוא עמנו, והרי יודעים אתם שאינו מתאים לכהן בעירכם" ענו אנשי העיר הגדולה ואמרו: אכן רק מפני כבוד הרב עשינו זאת. רצינו להראות לכם עד כמה חשוב וגדול הוא הרב בעינינו, ועד כמה אנו מצטערים על שנאלצנו להיפרד ממנו, ולתת אותו לכם. כך בקשו המלאכים להראות לישראל כמה חשובה התורה בעיניהם, ועד כמה הם מצטערים על שנאלצים למסור אותה לישראל.

י.ט.כג הגבל את ההר וקדשתו.

אומר ההפלאה: אותיות המילה "הר" מקפות באותיות "קודש". האות ה' מקפת לפניו ואחריה ב-דו, ואלו האות ר מקפת ב-קש. נמצא כי ה'גבול' המקיף את ה'הר' הוא 'קודש'. זהו שנאמר: "הגבל את ההר וקדשתו".

כ.יב כבוד את אביך ואת אמך.

מסופר שהרה"ק ר' מיכלי מזלוטשוב ז"ע היה שבת אחד אצל הבעל שם טוב והיה אומר אם היה נוסע עוד פעם לשבת כבר המשיח היה מגיע, שאלו אותו אז למה לא נסעת ענה שאביו לא הרשה לו, שאלו אותו אבל המשיח היה מגיע, אמר מה שווה משיח אם לא אקיים מצות כיבוד אב ואם. אם אין לי קיום מצוה זו אין את כל המ'כעלע.

כ.יב כבוד את אביך ואמך.

בספר "מעשה איש" הובא, שכאשר הרב רוזשטיין זצ"ל הגיע עם תלמידיו לביקור אצל 'החזון אי"ש', ביקש אחד מן הילדים רשות לשאול דבר מה את מרן. כשניתנה לו הרשות הוא שאל: איך הרב נהיה ה'חזון אי"ש'? הצדיק האדים כולו והשיב: "בזכות כבוד אב ואם!"

כ.טו וכל העם רואים את הקולות.

כבר בילדותו ניכר בו בצדיק רבי יצחק מאיר מגור בעל החידושי הר"ם, שנועד לגדולות, מתמיד וחרף היה, ולמדני עירו אהבו להשתעשע עמו בלימוד. אמור נא לי - שאלו פעם אחד מן הלמדנים, מדוע נאמר במתן תורה "וכל העם רואים את הקולות" וכי לא היה די אם ישמעו את הקולות? מה צורך יש בראיה? תאר לך - ענה הילד - אם לא היו רואים את הקולות, היו טוענים כל הגנבים כי הקב"ה אמר לו תגנוב בו' במקום לא תגנוב, וא"כ היה נמחק ח"ו איסור גניבה, משו"כ עשה הקב"ה נס, וכל העם גם שמעו וגם ראו את הקולות, ועכשיו אין מקום לטענות ומענות.

כ.כג ולא תעלה במעלות על מזבחי.

לפעמים נראה דבר תמוה שאנשים מהם ת"ח ועובדי השם פתאום נופלים ברוחם ואף יש כאלו השוקעים במרה שחורה ח"ו, והסביר מרן הרה"ק בעל ה"אוהב ישראל" מאפסא את הסיבה לכך, שאדם צריך מאוד להזהר מלמהר ולעלות ולטפס בסולם המדרגות ללא שנרמז משמים לכך, אלא צריך ללכת מדרגה אחר מדרגה אט אט, עד שיגיע לתכלית העבודה הנרצה, כי אם יזנק במהירות בסולם המדרגות וישאף למהר אל ה', סופו שיפול וישקע במ"ש וכדו' ר"ל. וזה מרומז בפסוק "ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערוותך עליו" וכן הוא מאמר הכתוב ואל יהרסו לעלות אל ה', ה' יתברך יצילנו מכל רע.

מעשה שהיה

שנאת הישמעאלים כלפי היהודים גדלה מפעם לפעם בראותם כי היהודים מצליחים מאוד במסחר, השונאים טכסו בכל עת עצות וזממו רבות כיצד לשטום את היהודים העבריים, שותפים לשנאה זו היו הכמרים אשר החלו לגזור גזירות רעות על היהודים, והבאישו ריחם בעיני כל הגויים שבסביבתם, בלחצם הרב הגבילו מאוד את עסקי היהודים עד שהמסחר שבת לגמרי. בעת צרה ליעקב התקבצו היהודים לבתי כנסיות כדי לשפוך שיח לפני ריבון העולמים שיושיעם, ועסקו רק בתורה ובתפילה, יום יום אמרו כל ספרי התהלים בציבור והתחננו לצור פעלם. יום אחד הגיעה השמועה כי המלך נסע מארמונו, התאספו גדולי ישראל להיוועץ יחדיו מה לעשות, מיד הוצע לאסוף כספים מאת כל איש בישראל ולשלוח מנחה נאה למלכה, אולי יטה ה' את לבבה ותרחם על היהודים בגלל המתנה שהם שולחים אליה, חיש מהר נערמו ערמות של דינרי זהב, לא היה אחד אשר נמנע מלהביא וההון הלך וגדל, מן הזהב הזה קנו אבנים יקרות ומסרו לאמן בעל מלאכה מומחה אשר יצר נזמים יפים עבור המלכה, כעבור ימים אחדים היתה התשורה מוכנה ויפיה זהר למרחקים, דאגתם הבאה היתה מי ילך אל חצר המלך, מי יסכן עצמו להיכנס בין השונאים. לאחר ג' ימים של חיפושים, נמצא היהודי שהסכים לקחת את הסיכון ולסבול צער ויגון עבור עמו, הנזמים נמסרו לידו, ועוד הוסיפו לו הון רב למען יוכל לשחד את העומדים לשטן בדרכו, לקח היהודי שהיה צדיק נסתר וחייט באומנתו את התשורה, והלך לביתו להתכונן ולצאת לדרך, בבואו לביתו טמן אחד משני הנזמים בין התבן אשר במיטתו ואת השניה לקח עמו, בדרך ארבו לו לסטים, אך הוא ניצל מהם בסיעתא דשמיא. אחרי מסע ארוך ומפרך הגיע היהודי סוף סוף אל חצר המלך, גם את שומרי הארמון היה עליו לשחד כדי שירשו לו להיכנס, שומר בית המלכה ירא היה להכניס את היהודי אל תוך הארמון, אך ההון שניתן לו, סינוור את עיניו והוא היה אובד עצות, מיד רץ אל המלכה וסיפר לה כי יהודי אחד עומד בחוץ וכלתה נפשו לבוא לפני המלכה, השיבה המלכה ואמרה "מה ליהודי טמא להגיע ולהיכנס אל מפתן קדשי?" אך השומר לא הרפה הוא התחנן בעדו לפני המלכה ועורר את רחמיה פן ימות היהודי בטרם יאמר את דברו, לבסוף הסכימה המלכה וציוותה להכין מסך מבדיל בינה לבין היהודי כדי לא לדבר עמו פנים אל פנים. כשהורשה היהודי להיכנס פנימה, לא הוציא הגה מפיו רק החזיק בידו את הנזם האחד אשר זוהרו נצץ למרחקים, ויפג לב המלכה ולא שתה עוד לטומאת היהודים, כי אם קראה אליו "גשה הלום, ותשאל" מה זאת בידך?", ומשאמר לה כי מנחה שלוחה לה מעם ישראל, לא נתנה לו עוד להמשיך לדבר כי אם שאלה "והיכן הנזם השני?" השיב לה היהודי "נזמים אלה מצאו היהודים בעיר אשר מוחמד קבור שם, ושילמו סכום גדול מאד לרכשם עבורך, אך לא השיגו כי אם רק את האחד, והשני יתנו לבישוף בימי החג הקרב ובא, שאז יעופף הבישוף וישאב את העתיד ממוחמד, כך נהגו הישמעאלים לחוגג יום בשנה, אשר בו היה הבישוף דורש ואומר כי הוא עף לרגעים אחדים כמה מאות פרסות אל מקום המוחמד, ומפיו יקבל עתידות לדרוש כל השנה ברבים, בזאת רצה החייט להדיח את הבישוף צורר היהודים מעל כיסא המלכה. שלחה המלכה את היהודי לשלום לביתו, בליווי שומרים שיבטיחו את דרכו, ומיד מיהרה לקרוא אליה את הבישוף, וסיפרה לו את כל אשר שמעה מפי החייט היהודי, ותצווהו להביא לה ביום חגם את הנזם השני שנמצא בעיר של מוחמד אצל סוחר פלוני, המלכה הזהירה את הבישוף שלא יעיז לשוב בלי להביא עמו את הנזם השני. יצא הבישוף דואג ונכלם מאת המלכה, ומיד רץ לחפש את היהודי אשר

ביקר בארמון המלך, הוא שאל את השומרים לאן פנה היהודי, ובעזרת תיאורם, רדף אחריו עד שהשיגו בביתו, פנה הבישוף אל החייט ואמר אליו בצחוק האתה הוא זה המתנכל להמיטני ביד המלכה על ידי נזמים שהבאת לה תשורה? השיב החייט ואמר: "מה פשעי ומה חטאתי כי רדפת אחר, האם שקר אמרתי, וכי לא תעוף אל מקום של מוחמד בחג זה, ואז בנקל תוכל להביא את הנזם השני?". נפל הבישוף על פניו והתחנן לרגלי החייט שירחם עליו, כי הרי אין אמת בדבר מעופו, וכיצד יתכן שתוך דקות אחדות אצא למרחק של מאות פרסאות, אז רגז החייט ואמר: "להרוג את כל בני ישראל ישר בעיניך, ובי מצאת עוון אשר חשבתי להבאיש רוחך בעיני המלכה להראות לעין כל כי שווא תדבר, התחנן הבישוף ואמר חטאתי לכם ולא לוקיכם, ולא שמתני לבי כי אלוקיכם הוא אדיר ומציל וכל העומד להרע לכם, מיד מביא הוא את הרעה על ראש המתנכל, ולכם היהודים עושה נסים ונפלאות, מעתה אבטיח לך, כי כל אשר תאמר לי אעשה, ואת טובת היהודים אדרוש, ומה בצע אם ארד ביגון שאולה כי מי יודע מי יקום אחרי, חוסה עלי ואטיבה עמכם, נאות לו החייט להחיותו בתנאי שיכתוב ויחתום בכתבים תקיפים, שימסרו לידו הנזם השני בתנאי שידרוש את טובת היהודים, וכל זה למען יאמנו דבריו בפני עמו ומלכתו בהגיע יום חגם. מסרו היהודים לבישוף את הנזם והוא הלך לבית תיפלתו לדרוש בפני קהילתו וגם המלכה היתה בין קהל המאזינים, אז דיבר הבישוף לטובת היהודים ובתום דרשתו נעלם לפתע מעיני העם, הנקהלים חיכו עד בוש והוא לא שב, היום נטה לערוב ועקבותיו לא נודעו. לפתע נראה מרחוק רוכב על סוס לבן ויחרד כל העם לקראתו, בהתקרבו לבית התיפלה, נפל פתאום מעל סוסו והתעלף, מיד רצו אליו להחיות אותו, ויפג לבו שנית וכן בשלישית וחוזר חלילה, בהיכנסו שמעו אותו ממלמל בפיו: "מוחמד פנה לי עורף כי עברתי להחטיא את הרבים בשוד וקצף" ושוב התעלף, כשהתעורר המשיך: והריאנו בני שפחה והיהודים בני הגבירה, אין לנו לצרור את היהודים ביקשתי להשמיד ובזאת מריתי את פי מוחמד, את היהודים וחלילה לנו להרע להם, זאת הבטחתי למוחמד, לסלק את אבני הנגף מכל אחד מאתנו, ולעקור כל שורש רש ולענה מלבנו, ואז יסלח לנו ולעוונותינו ולחטאתנו, ואם תאבו ושמעתם, טוב הארץ תאכלו, אולם אם תמאנו ומריתם, חרב תלהט אתכם." אז ניגש אל המלכה ומסר לידה את הנזם השני תשורת כבוד ומזכרת מאת היהודים אל המלכה, ומאותו היום סחרו היהודים בארץ ישמעאל באופן מלא וחופשי, וחזרו לחיי העושר והשפע.

העלון מוקדש

לע"נ רפאל עמרם בן סעדה ז"ל. מזל בת רחל ע"ה. יצחק בן רחל ז"ל אברהם ישעיהו בן שמואל דוד ז"ל אליהו ישראל בן שמואל דוד ז"ל צביה בת נעמי ע"ה

לרפואת נעמי בת זיוה. להצלחת אבירים בן אסתר וב"ב. להצלחת אביחי יעיש בן ציון וב"ב

להארות והערות ולקבלת העלון נא
לפנות למייל
SH0813897@GMAIL.COM

עיצוב העלון: אברהם כהן בן שמחה
להצלחתו והצלחת בני ביתו